

og Lovgivningen kan have sin Betydning med Hensyn til Udgiftsoverflaget. Det er klart efter Grundlovens Bestemmelser, at Indtægtsbudgettet skal støtte sig til den bestaaende Statelovgivning, og det er i Principet ogsaa anerkjendt, ligesom det heller ikke kunde modsiges af den ærede Finantsminister. Det forekommer mig dog, som der paa sine Steder i Enkelthederne i Budgettet findes Poster opførte, som ikke ere i Overeensstemmelse med denne Grundfættning; jeg vil kun som Exempel nævne, naar det ved det Lovforslag, som er inddragt, er forbeholdt Finantsloven at fastsætte Storrelsen af Ny-Skatten, eller naar Færdig. af 29. September 1841 har fastsat et bestemt Maximum, og dette Maximum dog er forandret ved Finantslovsforslaget. Det er imidlertid ikke alene med Hensyn til Skatterne, at den øvrige Lovgivning kan faae Indflydelse paa Budgettet. I videre Omfang kan den ogsaa i andre Retninger faae Indflydelse, og jeg maa saameget mere nævne dette Punkt, som en meget farlig Lære i denne Retning er opstillet af min ærede Sidemand til Høire (Fenger). Det er nemlig utvirket, at ifølge Grundlovens § 23 skulde der ved Tractater kunne raades over Statsindtægter uden Rigsdagens Samtykke, men jeg er overbevist om, at denne Fortolkning, skjøndt den ikke udtrykkeligt blev modtaget, saavidt jeg har opfattet den ærede Finantsminister, dog ingenlunde af ham kan billiges, thi det er i ligefrem Strid med Grundlovens § 23. Grundlovens § 23 taler nemlig ingenlunde alene om Freds-Tractater eller Handels-Tractater; men den taler i Almindelighed om Forbund; det hedder ganske i Almindelighed, at „Kongen indgaaer og ophæver Forbunds og Handelstractater; dog kan han derved ikke uden Rigsdagens Samtykke“ — blandt Andet — „raade over nogen Statsindtægt“; Udtrykket er altsaa saa almindeligt, som det vel kan være, og paa samme Maade maa Lovene i mange Henseender faae Indflydelse paa Budgettet. Jeg vil blot nævne et enkelt Exempel. Jeg antager, at der ikke kan være Tale om at anvende det betydelige Beløb, som er nævnt som Erstatning, uden ifølge en særegen Lov. Skjøndt nu saaledes Finantslovsforslaget støtter sig til den øvrige Lovgivning og

bliver fuldstændiggjort ved det efterfølgende Statsregnskab, saa er det jo dog en Selvsølge, at, naar Overflaget skal faae sin fulde Betydning, da maa det være affattet fuldstændigt og nøjagtigt, men dog tillige — om jeg saa tør udtrykke mig — med tilstrækkelig Frihed: der maa være det rette Vaand, og der maa dog være det rette Spillerum; der maa ikke hjemles Finantsministeren eller de enkelte Ministre nogen vilkaarlig Dispositionsret, men Finantsministerens Raadighed og de andre Ministres Raadighed maa dog heller ikke indsnævers inden saa trange Grændser, at den frie Bevægelse bliver aldeles umulig. De mange Spørgsmaal, som i denne Retning kunne opfaas vil jeg imidlertid ikke gaae ind paa, fordi jeg, i det mindste paa dette Stadium af Sagen, anseer det for betænkeligt at fremhæve dem i deres store Detail, og maaskee vil det overhovedet være hensigtsmæssigst at udskyde dem til første Behandling af Statsregnskabet; men der ere dog nogle enkelte, som jeg vil nævne, og som knytte sig tildeels netop til de Punkter, som allerede ere berørte, skjøndt maaskee ikke i denne Retning. Saaledes med Hensyn til Dispositionsretten over de Summer, som ere opførte under de overordentlige og uforudseelige Statsudgifters Conto, deels i Almindelighed, deels under de enkelte Ministerier. Jeg vilde nemlig tillade mig at spørge, om ikke Meningen med denne Postering er den, at de Summer, som saaledes ere henstillede under de enkelte Ministerier, ere underlagte den paagældende Ministers Raadighed uden Finantsministerens Control, men derimod, at Meningen ved de Summer, som ere opførte under de overordentlige og uforudseelige Statsudgifter i Almindelighed, er den, at der ikke kan blive Tale om nogen Anvendelse af disse Summer uden ifølge Overenskomst mellem de forskjellige Ministre, som Anvendelsen nærmest maatte vedkomme, og Finantsministeren selv. Derimod vil jeg ikke gjøre noget Spørgsmaal om et Punkt, der nærmest alene vedkommer Administrationens indre Ordning, hvorvidt nemlig i et saadant Tilfælde en kongelig Resolution er nødvendig, eller en ministeriel Resolution allerede er tilstrækkelig. Der er et andet Spørgsmaal, som hænger noget sammen med det Punkt, der er nævnt af en æret Rigs-